

Za otetima do — Haga

O sudbini naših ljudi još nemamo pouzdanih podataka, ali o zločinu ih ima dovoljno, kažu predstavnici rodbine otetih Muslimana najavljujući tužbu Međunarodnom sudu

„O sudbini naših ljudi, na žalost, još nemamo pouzdanih podataka, ali o zločinu i saučesništvu mnogih iz zvanične vlasti u njemu znamo dovoljno i spremamo tužbu Međunarodnom sudu za zločine počinjene na prostorima bivše SFRJ“, istakli su još krajem prošle godine predstavnici rodbine 17 otetih Muslimana.

Više od 14 meseci, koliko je proteklo otkako su u Stanici Štrpci, na pruzi Beograd — Bar, iz brzog voza 671 nepoznata lica kidnapovala grupu državljana Srbije i Crne Gore izgleda da nije bilo dovoljno za rešavanje ovog slučaja. Ipak, nedavno saopštenje, po kome je pokrenuta istraga protiv jednog lica osumnjičenog za otmicu, ponovo je pokrenulo nadu da bi se ova misterija konačno mogla razrešiti.

Nadležni državni organi u Beogradu i Podgorici rodbini otetih do sada nisu saopštili nijedan detalj o tome ko su otmičari i u čije ime su otmicu počinili, niti su bilo šta mogli da kažu o sudbini otetih. Nije, takođe, poznato ni šta su vlasti preduzele za rasvetljavanje tog slučaja.

Rodbina otetih je proteklih godinu dana provela obijajući pragove brojnih ustanova i institucija Srbije i Crne Gore — od različitih ministarstava do predsednika Republika. Tražili su da im se bližnji pronađu, živi ili mrtvi. Na jednom od transparenta koje su nosili sa sobom pisalo je „Vratite nam naše otete ili i nas predajte otmičarima“.

Najviše nade i poverenja imali su u predsednika Srbije. „U boga ne verujem, u Slobu verujem“, spontano je izjavila jedna od majki nakon razgovora sa njim. **Milošević** je sa rodbinom otetih razgovarao u Prijepolju i nekoliko puta u Beogradu, naglasivši da će se „prevrnuti i zemlja i nebo da se oteti ljudi pronađu“.

Isto su, u par navrata, govorili i srpski ministar policije **Zoran Sokolović** i njegovi saradnici. U potrazi za istinom, rodbinu otetih primili su i predstavnici vlasti i predstavnici opozicije, biroa Republike Srpske u Beogradu i Podgorici, čak i nekadašnji predsednik SRJ **Dobrica Ćosić**. Praktični učinak tog mučnog hodočašća, od praga do praga, od političara do političara, bio je, ipak, ravan nuli.

Odmah nakon otmice, nadležni policijski organi Republike Srbije naglašavali su kako je uspostavljena veza sa odgovarajućim organima u Republici Srpskoj. Član kabineta Slobodana Miloševića, kada je do njega doprla jedna očajna majka, izjavio je da je dr **Radovan Karadžić** obećao da će se lično zauzeti da se čitava stvar što pre reši.

Sa Pala je prvo usledilo saopštenje u kome se tvrdi da Vojaska Republike Srpske nema nikakve veze sa otmicom, već je to učinila neka od njima nepoznatih paravojnih grupa. Potom je 6. jula Vlada Republike Srpske saopštila da je razbijena grupa koja je izvršila otmicu u Štrpcima. Iz saopštenja se ne saznaje ni identitet pomenutih pripadnika te paravojne formacije ni sudbina otetih putnika — famozna sigurnost dalje istrage to nalaže.

Tek ovih dana saopšteno je da je istražni sudija Okružnog suda u Beogradu pokrenuo istragu protiv **Milana Lukića**, osumnjičenog za otmicu 17 Muslimana iz voza na pruzi Beograd — Bar. Lukić je do sada bio dva puta hapšen u Srbiji i oba puta pušten zbog nedostatka dokaza, ali za različite stvari, ne zbog otmice. U saopštenju povodom pokretanja istrage ponovo se ne navodi ništa što bi moglo uputiti na sudbinu otetih putnika.

„Ni sam više ne znam gde smo sve bili i kome smo se obraćali“, kaže **Mujo Babičić**, otac tridesetogodišnjeg **Ismeta** koji se 27. februara sa službenog puta nije vratio kući. „Svi su nas lepo primali, izražavali saosećanje, obećavali sve što je u njihovoj moći ali i obavezno naglašavali da je njihova moć „veoma ograničena“ jer se otmica desila „na teritorija druge države“.

Direktna pitanja rodbine — ko je pripremao otmicu na teritoriji naše države, zašto su konduktar i policajac pre Štrbaca legitimisali putnike, po čijem su to nalogu radili i jesu li saslušani putnici, svedoci otmice, na svim, pa i najmerodavnijim mestima, ostajala su bez odgovora.

Beleto uzaludnog iščekivanja da vlast sazna šta se desilo sa

„BORBA“, 9.05.1994.

...njim mestima, ostajala su bez odgovora.

Posle uzaludnog iščekivanja da vlast sazna šta se desilo sa otetim ljudima, njihova rodbina priprema tužbu Međunarodnom sudu u Hagu.

„Ima dovoljno podataka koji govore o tome da su među otmičarima ljudi sa boravištem u Crnoj Gori i Srbiji i neosporno je, direktno ili indirektno, saučesništvo mnogih ljudi iz vlasti u ovom zločinu. O sudbini naših ljudi, na žalost, još nemamo pouzdanih podataka, ali o zločinu ih ima dovoljno i mi upravo završavamo sređivanje dokumentacije na osnovu koje se može optuživati“, kažu njihovi predstavnici.

Zainteresovanost za sudbinu otetih, koju su u početku pokazivali predstavnici aktuelne vlasti u Srbiji i Crnoj Gori, odavno je zamenilo ćutanje o čitavom slučaju. Danas, bi možda vredan pažnje bio bar odgovor na pitanje da li su i šta nadležni organi preduzeli da pronađu svoje otete državljane.

Zvonko PRITJOVIĆ